

ANNELOOR VAN HEEMSTRA
LENNEKE HOOPE

Winter, spring, summer or fall,
all you have to do is call'

- Carole King

DIT IS MIJN LEVEN VOORDAT ALLES VERANDERT

ik werk als eindredacteur
bij een reis magazine

echtgenoot J. draait
plaatjes

(in zijn vrije tijd
in de woonkamer)

zoon L. van
vier net op
school

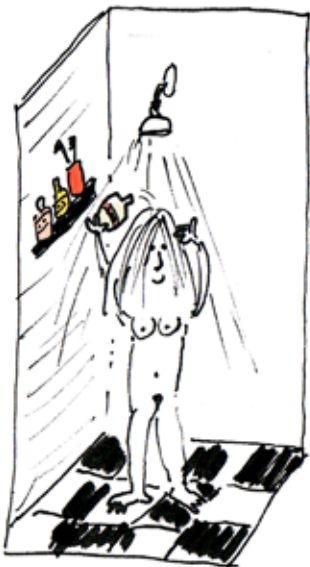
twee stiefzoons
wonen om de
week bij ons

net een
weekendje in
Antwerpen
geweest met
twee lieve
vriendinnen

ik (37)

Het is maandagochtend
als ik tijdens het douchen een
knobbel in mijn rechterborst
ontdek.

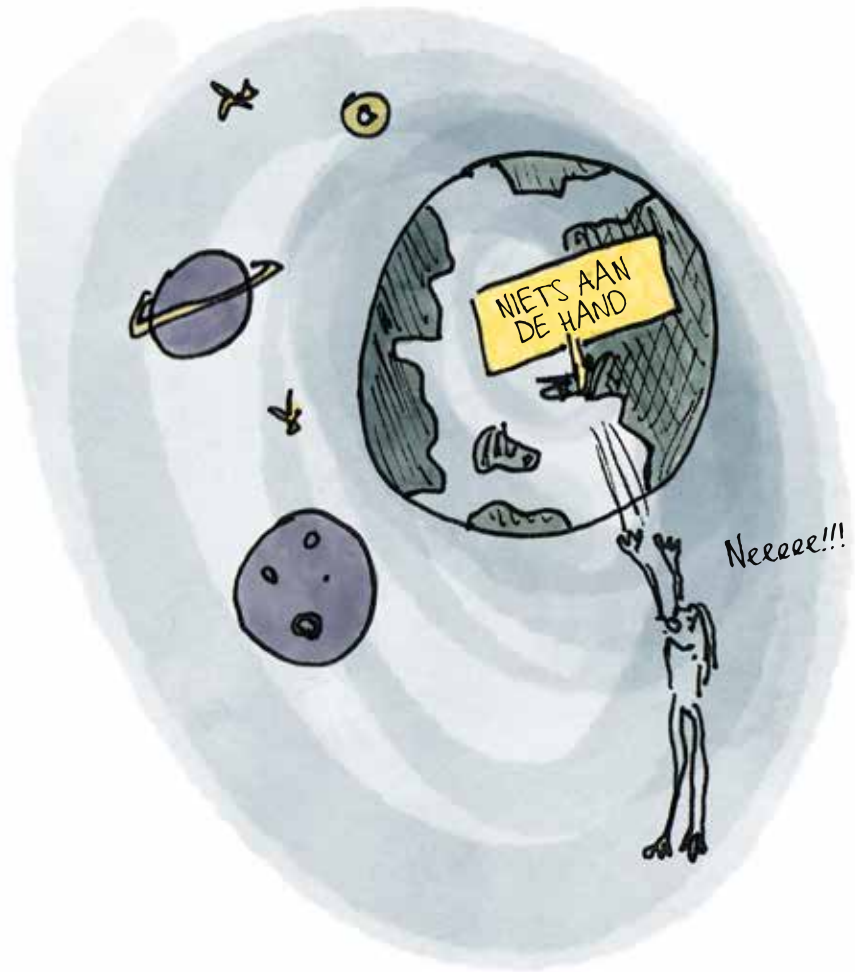
Ik weet meteen dat
het niet goed is.

De grond lijkt
onder me weg te
brokkelen.

Ik val en val in een eindeloze ruimte.
Een universum van angst en wanhoop.

Ik wil alleen maar terug.
Terug in de tijd.

Terug naar de normale wereld
waarin er niets aan de hand is.

De rest van mijn collega's vertel ik niets, en de hele dag scroll ik een beetje wazig door mijn inbox.

bericht
aan
collega

Ik kan meteen naar de huisarts toe. Die verwijst me door naar het ziekenhuis, waar ik 's middags al terecht kan...

Hoi E. Ben later, moet naar huisarts. Voelde vanmorgen iets in mijn borst. En toen viel ik bijna flauw onder de douche. Van schrik. Terwijl het wrs een klier is. Pfff wat heb ik de laatste tijd???

Joh, schrikken! Heb ik ook al een paar keer gehad, was het ook een klier.

O, dat is fijn om te horen. Ik weet niet waarom ik zo verschrikkelijk schrok, beetje gek. Had je een goed weekend?

Na mijn werk ga ik naar het ziekenhuis.
De hele dag heb ik het idee verdrongen dat het
weleens heel erg mis zou kunnen zijn.

Om mezelf ervan te overtuigen dat er niets
aan de hand is heb ik niemand meegenomen.
Mijn moeder wilde mee, maar ik heb haar
afgewimpeld. En nu in de wachtkamer heb ik
daar enorme spijt van.

Dan belt mijn moeder.

Ze is in de
parkeergarage van het
ziekenhuis en op weg
naar mij.

Ik krijg eerst een
mammoografie,
dan een echoscopie
en uiteindelijk een
punctie.

Na een doorwaakte nacht zit ik de
volgende ochtend met J. in de wachtkamer
van de specialist.

We wachten op de uitslag.

Het lijkt alsof ik in een cocon van
zelfbescherming zit. Niets dringt echt
tot me door en ik klamp me vast aan
het idee dat het allemaal nog enorm mee
kan vallen.

Het is mijn primaire, meest heftige emotie: mijn zoon.

Dan pakt de arts mijn hand.

En kijkt mij indringend aan.

We gaan er alles aan doen om je beter te maken.

Als ik op een bankje zit te wachten tot mijn Zoon uit school komt, gaat er een andere moeder naast me zitten.

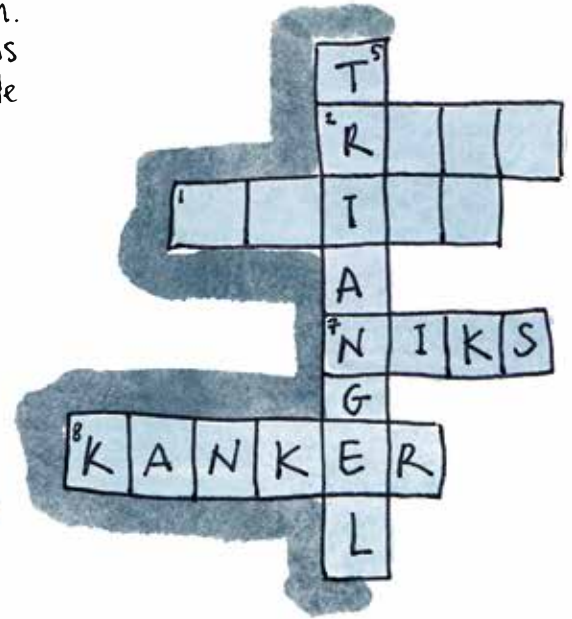
Ze vraagt: 'Wil je het erover hebben? Of juist niet?'

Het fijne aan die vraag is dat ze daarmee mijn ruimte respecteert. In plaats van gewoon vragen op me af te vuren of doen alsof er niets aan de hand is, vraagt ze hoe ik ermee wil omgaan. Ik voel me nu zo kwetsbaar dat een verkeerde zin of opmerking mij de afgrond in stort.

Volgens Maria doe ik aan 'magisch denken'. Ik zie overal betekenis in, vooral onheilspellende betekenis.

Zo ben ik ervan overtuigd dat ik doodga als ik 42 ben. Ik weet niet waarom, maar dit getal spookt door mijn hoofd, en moet dus wel iets betekenen.

armbandje gaat kapot!
Slecht teken...

Ik wil geen pruik dragen.
Het voelt alsof ik dan
verberg dat ik ziek ben.
Voor wie draag ik die
pruik? Om anderen op
hun gemak te stellen?

Maar de keerzijde is wel
dat ik een wandelend
uithangbord ben voor
kanker. En dat mensen
aannemen dat ik er dan
blijkbaar ook wel elk
moment over wil praten...

Gelukkig heb ik
mijn mutsje, dat
me toch een beetje
bescherming biedt.

HIER KANKER!

Mijn zoon heeft helemaal geen boodschap
aan mijn zwakke staat van zijn.
Hij laat zich echt niet zomaar door de
buurvrouw naar school brengen.

Als je
meegaat,
krijg je
vanmiddag een
cadeautje!

Dat alles anders is dan vroeger merkt hij
natuurlijk wel. Maar dat heeft niet alleen maar
nadelen...

Zo mag hij bijvoorbeeld
veel meer televisiekijken.

Ik ben in een restaurant aan het lunchen met mijn hele familie. De serveerster ziet mijn kale hoofd en blijkt ook een kankerpatiënt. Ze heeft in mij een lotgenoot gevonden. Ik probeer te zeggen dat ik haar verhaal liever niet hoor.

Mag ik vragen wat voor kanker jij hebt? Ik had dus eerst borstkanker, en nu weer ergens anders, bla bla...

bla bla bla...

Ja, dat zie ik...

Sorry, maar ik kan dit niet zo goed aan nu...

Als je het aan me ziet, WAAROM VRAAG JE HET DAN???

Ze was zo direct, ik kon niet echt aan haar ontsnappen. Het voelde alsof het mijn eigen schuld was, omdat ik vijf minuten mijn mutsje afzette.

En nu wil ik alleen nog maar huilen en naar huis, maar ik krijg nog cheesecake.

Het lukt me totaal niet om vertrouwen te hebben in mijn lichaam en in de toekomst. Wat als het weer terugkomt? Of niet helemaal weg is?

Laat die angst er maar zijn.

Voel waar hij zit. Adem naar die plek en voel je voeten op de grond en je lijf op de stoel.

Ik mag niet ontspannen van mezelf. De angst zorgt ervoor dat ik alert blijf en voorbereid ben op het allerergste.

Dus verkeer ik in een staat van constante

Vanbinnen dan...

Vanbuiten probeer ik 'normaal' te functioneren.

Maar gevoelsmatig lig ik in mijn eigen loopgraaf van angst en denk daarmee het gevaar op afstand te houden.

Ik moet waakzaam zijn.

Constant.

Natuurlijk wil ik van die angst af, maar tegelijkertijd hou ik me eraan vast. Want als ik geloof dat het goed gaat, dan komt de klap zo hard

geloof gaat, volgende misschien aan.

Die gevoelens zijn heel normaal als je iets traumatisch hebt meegemaakt. Je kunt echt leren om de angst niet je leven te laten beheersen.

